

5, такъ! — и праметне се, или напредъ се втурне
дестина разкраща^к или се прекатурне,
или пъкъ, по очи^к полетялъ, пооре...
И вий, да бехте, вий самички, знамъ добре,
тамъ, шехте като менъ да кажите и вие:
тѣй както днесъ се би, и утре ще се бие
и вдруги день^к

— „Въ това не се съмнявамъ!“ тихо
обади се Младенъ: „И моите се биха
на слава, русите шо казватъ. Нейсе^к тезъ
да ги оставиме. Отъ туй ще се ношешъ
боехме, то ми се, менъ^к уднеска смешно вижда.
Най-видните неща най-често не довижда
човекъ. И вярвамъ азъ сега че наший планъ
добъръ и веренъ е. Врагътъ е задържанъ,
макаръ че сж това, бъдете уверени,
отъ негова страна не истински, решени
нападения — туй сж опити, така
да се узнае де и какъ е: на ръка
по-точно да имъ е, по-ясно. И узнаха...
А видехме и ний. Юнаците разбраха
че турчина не е кой знай какво на бой.
Ний задържахме ги. Туй първо. Второ: той,
случайно ли, или съ планъ^к сень въ бо^к хвърли
но ще го помни, че добренце се опърли...
И разнебитенъ е, увреденъ и смутенъ.
Единъ-два пъти тѣй все още — и решенъ
е наший планъ^к поне на полвинъ: отслабени
преди решителний бой главенъ, съ похабени
и разнеситени войски се ясно знай
какъвъ е края му. Дано така дотрай
отбраната поне една неделя. Сетне
дохважда други редъ — и нази ще ни светне
тогава други святъ: въ една неделя вредъ
ще пламне огъня; че не като напредъ —
сега готово е, на кремъкъ, дето казватъ,

